

שיבת בשיבתו

י"ד אייר תשפ"ג \ גיליון 342

ויקרא - אָמור הפטרה :

"והקִהֲנִים הַלְוִיִּם בְּנֵי צְדוֹק"
{יחזקאל מ"ד, ט"ו }

הרב אשר ביטון רב משמר הגבול - ירושלים

לרפואה שלמה אמן.
מיטלי בת עליזה
קסם לאה חיה בת אלה
טליה אסתר בת אלינור
ינון יהודא חי בן זרד רוזה
אפרים יהודא בן רייזל
כנרת בת מרים
יצחק בן פרלה
רחלי בת הניה

בפרשת השבוע מזהירה התורה על המצווה הגדולה של קידוש ה' ובנוסף ישנה האזהרה מפני חילול ה': "ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי בתוך בני ישראל אני ה' מקדשכם". הרמב"ם פסק בהלכות יסודי התורה: "כל בית ישראל מצווים על קידוש ה' הגדול הזה, שנאמר: 'ונקדשתי בתוך בני ישראל', ומוזהרים שלא לחללו, שנאמר: 'ולא תחללו את שם קדשי'". בספר 'שיח יצחק' (לרבי אליהו מאני - שימש כרבה של חברון) בשער היראה מביא: שבכלל קלון השכינה הוא המדבר בבית הכנסת דברי חולין! נשאלת השאלה: "מה כל כך חמור לדבר בבית הכנסת?" ולמה זה חילול ה'? **התשובה על פי משל**: מלך חשוב ומכובד ביקש לעשות לו עטרת מלוכה. שלח זהב רב, אבנים טובות ומרגליות אל הצורך ואמר לו: "כתר זה אענוד לראשי בשבתי על כס המלוכה לעיני בני עמי, בשל כך ברצוני לחזות בעבודתך בעת עיצובו וליהנות ממעשה ידך. בא ועלה לארמון המלוכה ושב למרגלותי". איזה כבוד ויקר! נטל הצורך את צרורו ועלה לארמון. המשמרות הניחוהו לעבור, משרתים ליוו אותו אל הטרקלין והמלך האיר לו פנים. ישב הצורך לרגלי המלך פתח את צרורו והוציא מתוכו את מכנסיו המטולאים. השחיל חוט ומחט וישב לתקן בהן חורים...אוי לאותה בושה ואוי לאותה כלימה אוי להעזה מה נורא יהיה חרון האף!...! כן הוא הנמשל: אדם שבא לארמונו של מלך בית הכנסת ומדבר בו דברי חולין בשעה שהוזמן לעשות מלאכתו לשבח לרומם ולגדל את שם ה' יתברך, האין הוא דומה לאותו צורך?...! כמה זהירות נדרשת בחילול ה'! וגם אם אדם חושב שמה שיש לו להגיד אפילו הקב"ה מבין שזה חשוב... האם חשב הוא מה יאמרו הסובבים אותו?...! **מובא בבאר היטב סימן קנ"א: שהאר"י הקדוש** היה נוהר מלדרוש בבית הכנסת שמה יימשכו הקהל לדברי חולין... וחז"ל מבארים את הפסוק בדרך צחות: כאשר לא תחללו את שמי תשמרו על כבוד בית הכנסת אז ונקדשתי בתוך בני ישראל אחזיר את בית המקדש והגאולה תגיע.

נשאלת השאלה: מה הקשר בין הגאולה לבין כבוד בית הכנסת? המשל הבא יסביר זאת: מעשה במלך, שאחד מעבדיו הבכירים נצר לשושלת שרי המלך ששירתו את אביו וסבו, החל לזלזל בעבודתו טייל בארמון כשידיו בכיסו, לא הגיע בזמן לעבודה ולא מילא את תפקידו כראוי. כעס המלך ואמר: "המזלזל בכבוד המלכות חייב מיתה! אך הואיל ואבותיו שירתו את הממלכה בנאמנות אחוס על חייו אך אדיחיהו משירות בארמון ויעבור הוא לניקוי האורות של סוסי הממלכה". אין צורך לתאר את תחושתו של העבד שמרום המעלה נפל לבור תחתית. מהדר וגאון עושר ופאר הפך לפועל אשפתות, רפש וצחנה. כמה געגועים ודמעות שפך עת נזכר במעמדו הרם וייחל לחזור למעמדו הקודם. כדרכו של אדם, אט אט התרגל הוא לסירחון גללי הסוסים הוא אף השלים עם העובדה שעליו לחזור לביתו עם בגדי האורווה המסואבים ולא שט לריח הנודף ממנו... והנה נקרתה לפניו הזדמנות פז. ביום הולדתו של המלך, הטרקלין נפתח וכל משרתי המלך מגיעים לברכו. יכולים הם גם לגשת ולבקש את משאלת ליבם ובדרך כלל המלך אף נעתר לבקשתם. מיוודענו לא פספס את ההזדמנות ופסע היישר אל ארמון המלך עם בגדיו המלוכלכים וטינופת האורות במגפיו. בעוד חבריו לבושים הוד והדר, זה עלה עם מגפיו על שטיחי המלך היקרים והשאיר את עקבותיו עליהם. אילו רק היה טורח לנקות את עצמו, להחליף את בגדיו ולבוא לפני המלך... האם נתפלא שהמלך יכעס ויחזירו לאורות מהן הגיע?...! זהו המשל, הנמשל ברור מאליו: בעבר היו הכהנים משרתים בבית המקדש בארמון המלך. אך זנחנו את תפקידנו ורמסנו את חצרות קדשנו. אמנם הקב"ה כעס עליו אך זכר את אבותינו שהתהלכו לפניו באמת ובתמים. הוא חס על חיינו והגלנו אל בין האומות ועד היום אנו מתעסקים ברפש וטיט... וכעת ניתנה לנו הזדמנות לבוא אל היכל המלך - בית הכנסת - מקדש מעט, להתפלל ולבקש: "השיבה שופטינו כבראשונה"... "תקע בשופר גדול לחרותינו"... אך אבוי במקום "בבית אלוקים נהלך ברגש"... במקום "בואו שערינו בתודה חצרותינו בתהילה"... מביאים מענו את גללי החולין ואת צחנתם בשיחות חולין וקלות ראש אל תוך בית הכנסת. האם נתפלא שהמלך יכעס והגאולה מתמהמהת?...! אם ננהג ככבוד ראש בבית האלוקים - נקרב את הגאולה ונזכה לאור פני מלך ולכל הטובה והברכה. אמן. **שבת שלום ומבורך**.

פתגם השבוע

"כשם שיש יתרון בין האור לבין החושך כך יש יתרון בין דברי תורה לדברי הבלים"

{ רבי מאיר בעל הנס }

זמני כניסת ויציאת השבת

רבינו	צאת	כניסת	
תם	שבת	שבת	
20:39	20:01	18:46	ירושלים
20:37	20:04	19:03	תל אביב
20:40	20:04	18:57	חיפה
20:38	20:02	19:03	באר שבע
20:31	19:57	18:49	אילת

לזרע של קיימא. אמן.

שלמה בן יונה
חנה בת יעל
אליהו בן מרים
מרגלית בת חנה

" קדושת יום הכיפורים "

" אור החיים הקדוש "

" סגולת וקדושת יום הכיפורים "

" וְכָל מְלֹאכָה לֹא תַעֲשׂוּ בַעֲצֵם הַיּוֹם הַזֶּה כִּי יוֹם כְּפָרִים הוּא לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיכֶם " (פרק כ"ג. כ"ח)

מקשה רבינו האור החיים הקדוש: מה הקשר והשייכות יש בין הדברים, שמכיוון שהוא יום המכפר עוונות ישראל אז אסור לעשות בו מלאכה???

ומיישב רבינו הקדוש על פי דברי הגמרא, שאסור לקרוא פסוקים אחרים בשעת ברכת כהנים, שהרי הקדוש ברוך הוא עסוק בברכת עמו ישראל, ולא יתכן שהאדם לא יאזין, ויקבל את הברכה.

ובדרך זה מבאר רבינו הקדוש, שביום הכיפורים הקדוש ברוך הוא נותן הארה וכוח בעיצומו של יום כיפור, שיכפר ויטהר את עם ישראל, ואם עוסק במלאכה הרי הוא מסיח דעתו מהכפרה בזמן הקדוש.

וזה לשון קודשו: 'כי עיצומו של יום מכפר, ויש לך אדם שהזמן מכפר עליו והוא עסוק במלאכתו? והמשכיל על דבר עיצומו של יום, לבבו יבין המכפר, כי הוא האדון המאיר היום, לסגל סגל דבר זה'. עד כאן לשון קודשו.

ומן הראוי להביא סיפור על רבי כליפא ׳ מלכא, [שהרב החיד"א כותב עליו 'החכם השלם הישיש ונשוא פנים החסיד המלומד בניסים', ויש אומרים שהוא היה נשוי לאחותו של רבינו]

רבי כליפא התגורר באגאדיר, וזולת היותו חכם הרזים נחשב בין הנגידים, עד לאותו מעשה שהיה: פעם נועדו להגיע כמה ספינות מלאות מסחורתו לנמל אגאדיר ביום כיפורים, והמדובר היה בעסק גדול שרוב הונו הושקע בו. נכנסו אנשי הנמל לבית הכנסת והחלו להטרידו בשאלות, וראה רבי כליפא שהוא קרוב להסיח את דעתו מהיום הקדוש. מיד נשא תפילתו וביקש: 'ריבונו של עולם, ראה הבלי עולם שמטרידים אותי בעבודתך, יהי רצון שתטבענה כל הספינות ותרדנה למצולות'.

נתקבלה תפילתו, ובתוך שעה קלה התחוללה סופה והספינות טבעו. בכך איבד את רוב רכושו ונוזקק להיתמך בתמיכת נגידים.

הבית השלם

הרב שמעון שמש שליט"א – יועץ זוגי וחינוכי: 052-7162999

לכבוד הרב שלום

לצערנו ארצנו יודעת המון הרפתקאות, וכל פעם מדברים על "חזרה לשגרה". פעם שמעתי מרב גדול שהזדעזע מכך שמדברים על חזרה לשגרה, והיום שמעתי מרב אחר שמקווה בקרוב לחזור לשגרה! מה הנכון ולא נכון?!

תשובה:

אני לא מכיר לא את הרב הראשון ולא את השני. אבל כמדומני שאני מבין בדיוק מה כל אחד התכוון. כפי ש אמרת בעצמך, ארצנו ומדינתו יודעות תלאות ומכאובים ללא מספר. אינני יודע בן כמה אתה, אבל אני זוכר היטב את מלחמת המפרץ. האיום היה נורא וכולם חיו בפחד וחרדה. רחובות היו ריקים מבני אדם והחנויות היו סגורות - פחד! כולם קבלו על עצמם כל מיני קבלות וחיזוקים בשמירת המצוות: תפילין, שבת, כשרות ועוד. אני אישית עזרתי להם בהרבה תחומים, אבל לצערי הרב זה לא לקח המון זמן אחרי סיום המלחמה ו...חזרו לשגרה. בחלוף הסכנה חזרו לחיי השגרה כפי שנהגו לפני המלחמה, ודברו על זה בקולות וברקים וששון ושמחה וצהלה = **אוי לשגרה שכזו**. האם צריכים להרגיש חרב חדה על הצוואר כדי לשמור ולקיים את חוקי התורה שהם חיינו ואורך ימינו. ומאידך, בזמננו בחודשים האחרונים שכולנו מסתגרים בבתיים ונאלצים לקיים תפילות במניינים מצומצמים אלו ואחרים או להתפלל ביחידות. הישיבות הקדושות סגורות ובני התורה לומדים במסגרות חילופיות אבל כל אחד מבין שזה לא זה... כל מי שדרכו רגליו בבתי מדרשות יודע שהלימוד היום זה אינו מה שהיה לפני המגיפה. נכון אמרנו בעבר שהקב"ה רוצה לראות אותנו שומרים את הגחלת גם בצורה של היום ועם המצב החירום. אבל בכל זאת מי לא רוצה לחזור לשגרה? וכולנו מייחלים לישגרה!

זו. אז אתה יכול להחליט לבד מתי טוב לחזור לשגרה ומתי זה נורא. השאלה היא איזו שגרה? ויש גם שגרה מסוג אחר, שאנשים יראים ושומרי משמרת הקדש עלולים במהלך הזמן להיכנס לסוג של 'שגרה' בשמירת המצוות וניהול החיים.

הרמב"ם (הלכות תשובה פרק ג) קורא להם **ישנים ונרדמים** ושוכחים את האמת בהבלי הזמן ושוגים כל שנתם בהבל וריק. ולכן באה תקיעת השופר בראש השנה ומעוררת אותם ואותנו כדי להתנער משגרת החיים ולהתעורר בתשובה.

ואם כן מה דעתך שיאמרו אחרי הימים הנוראים ויום הכיפורים: "בואו לחזור לשגרה"!!! ולכן יקירי! תלוי באיזה הקשר יאמרו לנו לחזור לשגרה ובאיזה הקשר אמרו שלא לחזור לשגרה. ובעזרת השם כולנו תקווה שבקרוב נחזור לשמירת התורה והמצוות ביתר שאת. בהצלחה רבה.

לעילוי נשמת מורי ורבי
מרן ראש הישיבה חכם
שלום הכהן בן מלכה
תפחה זצוק"ל זי"ע. אמן.

הלכות - ילקוט יוסף מקומות החייבים במזוזה

בית שיש לו הרבה פתחים אף על פי שאינו רגיל לצאת ולבוא אלא באחד מהם, חייב לקבוע מזוזה בכל פתח ופתח, הואיל ונעשו לכניסה ויציאה. ומה שנוהגים לעשות רק מזוזה אחת, אין להם על מה לסמוך. ולכן כל ירא שמים יתקין מזוזות בכל פתחי הבית החייבים במזוזה. וכן המנהג פשוט.

אין הפתח חייב במזוזה אלא אם כן יש לו שני מזוזות ומשקוף. ואם התקרה של הבית נמשכת עד המזוזות, ועד בכלל, אך אין היכר משקוף מעל המזוזות, נחלקו בזה הפוסקים, אם הבית הזה חייב במזוזה, ולכן יקבע המזוזה בבית, בלי ברכה, שספק ברכות להקל.

תקרה שאין לה כתלים אלא עומדת על עמודים מכאן ומכאן, אף על פי שהיא כתבנית בית, פטורה מן המזוזה, לפי שאין שם מזוזות, ואלו העמודים להעמיד התקרה הן עשויין.

בית שאין לו אלא מזוזה אחת, ומצד השני עובר הכותל להלאה מן הפתח, אם המזוזה של הפתח היא מצד ימין, יקבע שם מזוזה "בלי ברכה", הואיל ואין שם שתי מזוזות. ואם מזוזות הפתח היא בצד שמאל, פטור לגמרי מקביעת מזוזה.

בית שיש לו מזוזה מכאן ומזוזה מכאן, וכיפה כמין קשת על שתי המזוזות במקום המשקוף, אם יש בגובה המזוזות י" טפחים או יותר חייב במזוזה. ואם אין י" טפחים פטור, מפני שאין לו משקוף.

פתח שאין לו אלא מזוזה אחת. אם המזוזה מימין הנכנס יקבע מזוזה בלא ברכה. ואם המזוזה משמאל הנכנס פטור ממזוזה. ודעת הרב בן איש חי שיקבע מזוזה בלי ברכה.

פתח שאין בגובהו עשרה טפחים פטור ממזוזה. והיינו שמונים סנטימטר. ורוחב הפתח צריך שיהיה לפחות ארבעה טפחים, שהם שלשים ושנים סנטימטר. ואם יש בגובהו עשרה טפחים וברוחבו אין ארבעה טפחים יקבע מזוזה בלא ברכה.

חדר שאין בו ד' אמות על ד' אמות פטור ממזוזה. ושיעור ארבע אמות של בית שחייב במזוזה, הוא מאה ותשעים וששה סנטימטר רבוע. (ואם אין בו אלא מאה ותשעים ושנים ס"מ, עד שיעור מאה ותשעים וששה סנטימטר, צריך לקבוע מזוזה בלי ברכה).

אם החדר צר וארוך, ויש בו באורך יותר מד' אמות, אך ברוחב אין ד' אמות, ויש בו כדי לרבע ארבע אמות על ארבע אמות, כגון שארכו יתר על רחבו, וברוחב אין ד' אמות, אבל בצירוף העודף על ד' אמות שבאורכו, יש בו כדי לרבע ד' אמות על ד' אמות חייב לקבוע בו מזוזה, "בלי ברכה". וכן אם הוא עגול או בעל חמשה זוויות. אך לא יברך על קביעת מזוזה זו, משום ספק ברכות להקל.

חדר קטן שאין בו כדי לרבע ד' אמות על ד' אמות, וממנו נכנסים לחדרים גדולים, אין לקבוע שם מזוזה בברכה, ואם ירצה להחמיר יניח שם מזוזה בלי ברכה.

בית שיש בו ארבע אמות על ארבע אמות, אפילו אם יש בו תנור חורף גדול, או מקרר גדול, שגבוה יותר מעשרה טפחים ורוחב יותר מארבעה טפחים, אף על פי כן אינו ממעט מהשיעור, וחייב במזוזה.

בית שאין לו דלתות, ויש בו רק מזוזות ומשקוף, הרמב"ם פטור אותו ממזוזה, והרא"ש מחייב. ודעת מרן השולחן

ערוך כדברי הרא"ש, לכן צריך לקבוע בו מזוזה, אבל לא יברך, שספק ברכות להקל. ואם אחר שקבע בו מזוזה, תלה שם דלתות, יש להסיר המזוזה, ויקחנה לבדיקה אם כשרה היא אם לאו, ואז אף אם תמצא כשרה, יחזור ויקבענה בברכה. ואם היה בית שיש בו דלתות, וקבע בו מזוזה בברכה כדת, ושוב הסירו ממנו את הדלתות לאיזה צורך, וחזרו ונתנו שם את הדלתות, כיון שקביעת המזוזה בתחילה הייתה בהכשר, שוב אין צריך לחזור ולהסירה כדי לקבעה מחדש.

כל השערים חייבים במזוזה, אחד שערי בתים ואחד שערי חצרות ועיירות. וכן מחסן פרטי של עצים שמן ויין חייב במזוזה, וכן מחסן השייך לכל הדיירים, שמאחר ויוצאים ונכנסים שם ומשתמשים שם, נחשבים כבית דירה וחייבים במזוזה. וכן מרתף שאין משתמשים בו תשמיש של דירה, אלא רק לפעמים יורדים לשם, חייב במזוזה, ובכל אלה יניח שם מזוזה בלי ברכה.

מקלט המשמש גם כמחסן חייב במזוזה. ויברך על קביעת המזוזה הראשונה בביתו, ויפטור את המחסן, או את המקלט. ומקלט שאין משתמשים בו לתשמישים אחרים כלל, פטור ממזוזה לגמרי.

בית התבן, ובית הבקר, נחלקו בהם הפוסקים, אם חייבים במזוזה, לדעת הרא"ש חייבים, ולדעת הרמב"ם פטורים, ודעת מרן לחייב במזוזה. הלכך יש לקבוע בהם מזוזה "בלי ברכה", שספק ברכות להקל.

מטבח חייב במזוזה בין אם אוכלים שם תמיד בין אם לא אוכלים שם.

הגאון הרב יחיאל מיכל פיינשטיין זצוק"ל

בחורי ישיבות רבים אחרים לוולנה. בוולנה התקרב לרב חיים עוזר גרודזינסקי. גם הרב מבריסק הגיע באותם ימים לוולנה, והרב פיינשטיין נרתם לעזרתו, הכין עבורו מצות לפסח, וארגן מחדש את ה"קיבוץ", קבוצת הבחורים ששמעה שיעורים מפיו. עם רבים מתלמידי ישיבת מיר נמלט ברכבת הטרנס-סיבירית לאורכה של ברית המועצות, לולדיוסטוק וממנה לקובה שביפן, באמצעות אשרות הכניסה שהנפיק הקונסול היפני בקובה, חסיד אומות העולם צ'יאונה סוגיהארה. מכריו ששהו בארצות הברית סידרו עבורו אשרת כניסה ובמהלך שנת 1941 הגיע לארצות הברית, באונייה היפנית האחרונה שיצאה לחופי ארצות הברית בטרם פרוץ מצב המלחמה בין שתי המדינות. לאחר המלחמה: בארצות הברית מינה אותו הרב יוסף דב סולובייצ'יק לעמוד במקומו בראשות ישיבת "היכל רבינו חיים הלוי" בבוסטון, כאשר עבר לכהן כראש ישיבת רבנו יצחק אלחנן. כעבור שנה הזמינו דודו, הרב משה פיינשטיין, לעבוד לצדו כראש מתיבתא תפארת ירושלים בניו יורק. הוא צורף לאגודת הרבנים, היה פעיל בזירה הציבורית ונמנה עם ראשי ועד ההצלה. במסגרת פעילותו זו נסע לאחר תום המלחמה לצרפת כדי לסייע לפליטים היהודים. בחנוכה ה'תש"ו השתתף בכנסייה המכינה של אגודת ישראל בלונדון. בהמשך השנה הגיע הרב פיינשטיין לארץ ישראל, הוא נקרא לשוחח בלימוד עם רבו לשעבר, הרב מבריסק, ובהמשך התארס ונישא לבתו ליפשא. החתונה התקיימה בירושלים ב"ו באב ה'תש"ו, והרב איסר זלמן מלצר היה מסדר הקידושין. שנתיים אחרי חתונתו חזר הזוג לארצות הברית שבה המשיך הרב פיינשטיין לכהן כראש ישיבה בישיבת תפארת ירושלים. בישראל: בשנת ה'תש"ב, 1952, עלה לישראל על מנת להשתקע בה בקביעות. הוא התיישב בתל אביב והקים בה כולל אברכים שנקרא "ישיבת בית יהודה". בתקופה זו נהג להתייעץ עם החזון איש שגר בבני ברק הסמוכה. כולל זה למד והעביר שיעורים במשך חמישים שנה עד פטירתו. הוא היה מעביר 16 שיעורים בשבוע. השיעור בסוגיה הנלמדת בשעות הבוקר נמשך בשנים הראשונות כ-4 שעות מדי יום. בתקופות מאוחרות יותר הצטמצם זמן השיעור לכדי שעתיים. בשנת תשל"ג נפטרה אחת מבנותיו ולאחר פטירתה עבר לגור בבני ברק. בשנת תשמ"ד חנך בניין חדש לכולל, ובו העביר כעשרים שיעורים מדי שבוע. הרב פיינשטיין המשיך את השקפת בריסק. הוא התנגד לחוק טל, לנח"ל החרדי ולכל צורה של לימודים אקדמיים לחרדים. זמן קצר לפני פטירתו כתב: "לאחרונה פרצו הנציגים החרדים פרצות חמורות בחומת היהדות והישיבות בהקמת הנחל החרדי ומכונים להכשרת מקצועית, והעבירו חוק טל להחדרת חרב מסלולי הגיוס והתבוללות בהיכלי התורה, והם מחטיאי הרבים במעל שאין גרוע ממנו ובכוונתם להמשיך בדרך זה" נפטר בט"ו באייר תש"ג ונקבר בהר המנוחות בירושלים.

הרב יחיאל מיכל פיינשטיין נולד בד' תמוז תרס"ז בעיירה אוזדה, על יד מינסק, שהייתה אז חלק מן האימפריה הרוסית. אביו, הרב אברהם יצחק פיינשטיין, נפטר בהיותו בן שבע. לאחר שהתייתם לקח אותו תחת חסותו דודו, הרב משה פיינשטיין, ששימש באותה עת כרבה של הקהילה החסידית באוזדה. לאחר זמן מה עבר לגור עם סבו הרב דוד פיינשטיין בסטרבין, שבה כיהן כרב המקומי. הוא למד בתקופה זו עם סבו, ועם דודו הרב מרדכי פיינשטיין, לימים רבה של שקלוב. בשל תקופה זו דבק בו מאוחר יותר הכינוי "מיכל סטרבינר". לאחר בר המצווה שלו עברה אמו לגור בבית הוריה בסלוצק והוא החל ללמוד בישיבת סלוצק אצל הרב איסר זלמן מלצר. הרב מלצר חיבב אותו לאחר שענה על שאלה שהציב לו כמבחן, באותה תשובה שענה תלמידו המפורסם, הרב נפתלי טרופ. בזמן המהפכה הבולשביקית עברה הישיבה לקלצק (אז בפולין), שבה שהה חתנו של הרב מלצר, הרב אהרן קוטלר, בראש סניף של הישיבה. הרב מלצר קיבל את אישור האלמנה פיינשטיין ולקח עמו את בנה. בקלצק שמע גם את שיעוריו של הרב קוטלר. אחרי שלוש שנים בסלוצק-קלצק, ולאחר עליית הרב מלצר לארץ ישראל, עבר לישיבת מיר, שם למד אצל ראש הישיבה הרב אליעזר יהודה פינקל והמשגיח הרב ירוחם ליבוביץ. למרות גילו הצעיר תיאם לו המשגיח, חברותא עם יחיאל מיכל שלזינגר. חברו לחדר בבית שבו התאכסן, היה דוד פוברסקי. "חברותות" נוספים שלו במיר התפרסמו בעולם התורני: רבי אריה לייב מאלין, רבי יונה קרפילוב, ושלושה עילויים צעירים נוספים שנספו בשואה: אייזל וילנר שלמה חומסקר ונפתלי וסרמן. בעת לימודיו בישיבת מיר הגיעה אליו הידיעה על פטירת אמו. לעילוי נשמתה החל ללמוד, מלבד חומר הלימודים הישיבתי, גם את סדר טהרות. ברבות הימים נעשה מומחה לסדר זה, ולאחר פטירתו נדפסו כמה כרכים מחידושיו בו. הוא נסמך לרבנות בידי רבה של מיר, רבי אברהם צבי קמאי. בחודש חשון ה'תר"ץ בא הרב מלצר מירושלים לחנוכת היכלה החדש של ישיבת קלצק. במעמד זה התייעץ עמו פיינשטיין לגבי המשך דרכו, ולפי עצתו נסע לבריסק ללמוד מפי רבה של העיר, רבי יצחק זאב סולובייצ'יק בעקבות נסיעתו עם אחרים לבריסק נוצר בישיבת מיר נוהל קבוע שלפיו נסעו תלמידים מובחרים לתקופות השתלמות בבריסק, ללמוד את שיטת לימוד זו. בשנתיים שבהן למד בבריסק רכש בקיאות בסדר קדשים. לאחר שנתיים חזר לישיבת מיר למשך עשר שנים שבהן שב עוד פעמיים לבריסק לתקופות קצרות יחסית. כדי להיפטר משירות צבאי נסע להיבדק אצל רופא בסמוך להורדנה שנודע כמי שמנפיק אישורים על רקע בריאותי בקלות. בדרכו לשם נסע לראדין כדי לקבל את ברכתו של החפץ חיים. בדרכו חזרה מן הרופא התעכב כחצי שנה ללימוד בישיבת שער התורה מפי רבי שמעון שקופ. תקופת מלחמת העולם השנייה: כשפרצה מלחמת העולם השנייה עבר עם

ניתן לקבל את העלון במייל. נא לשלוח בקשה למייל: Asher7171@walla.com

הצעות והארות יתקבלו בשמחה.